

Ionuț Caragea

din străfundul durerii
din iadul ce ne înghite
bătăile inimii

cuvintele, păsări coborâte dintre aștri
cuibărindu-se în visele noastre
zburând înalt doar atunci când iubim
reîntoarcerea la origini
sânge, ai rămas în cuibul inimii
ca un șarpe ce nu știe ce-i zborul

cuvinte, cuvinte
precum frunzele toamnei cădeți
alunecați în morminte
și țineți morților de urât
cuvinte, cuvinte
cenușa dragostei risipită peste lume
fum ridicându-se până
în al nouălea cer
țipăt al pescărușului
la vederea țărmlui mării

CUVINTELE

nu tratați cuvintele
ca și cum ar fi fără viață
cuvintele au suflet, au creier, au inimă
au amintiri mai vechi
decât amintirile celui care le scrie
cuvintele izbesc tâmpelile timpului
descătușează privirea
invită fericirea la dans
ridicați-vă, voi, cuvintelor
din bezna uitării
răsăriți cu dragostea în metafore
sărutați gurile mute
îmbrățișați cititorii
luptați pentru binele lumii
pe mine doar lăsați-mă
să fiu mijlocitorul
lăsați-mă să calc pe urmele voastre
precum apostolii pe urmele mântuitorului
arătați-mi voi calea
învățați-mă să mă închin pe hârtie
dați-mi mâinile voastre
să înfruntăm împreună
nimicul, ura, prostia
să urcăm munții, să mângâiem stelele
să legănăm soarele

cuvintele au umbre
oamenii sunt umbrele lor
umbre vorbărețe ce au denaturat
cuvântul tăcere
ce au profanat sacralul
ce au răspândit molima
facem risipă de viață
vorbim mai mult decât trebuie
ne ținem profundul la distanță
de teama, de teama
că n-am putea să ne-ntoarcem

CU PRIVIREA UCIDEM REGIMENTE DE ÎNGERI

oameni și măști
într-un freamăt al disperării
excavatoarele fac loc adormiților
înghesuit cimitir este viața
nemărginit cimitir este visul
sub lepedea amintirilor
își doarme copilăria
somnia veșnic

sângele e un lup care urlă
la lunile din oglindă
buzele inimii sunt cusute
inima, trage ca sclavul
la ramele corabiei fără cârmă
febră, spasm, amețeală
tuse, durere de mușchi
frigul veșnic pune stăpânire pe tine
copiii plâng
poezia plânge și ea ca o salcie
pe malul unui râu mult prea toxic
(ați ghicit, râul acesta e viața)
politica: alba-neagra
mass-media: o mizerie
libertatea: o iluzie
liber ești doar atunci când treci
de vămile cerului

înlănțuiți de umbrele noastre
am uitat ce e zborul
(acoperișul cerului
are bucăți mari de țiglă)
murim cum păsările în colivie
sub aripile recviemului
pierdut este totul
pierdut ca nisipul

scăpat printre degete
copacii își sfâșie scoarța de ciudă
munții varsă cascade de lacrimi
cu toții am greșit
dar câți au recunoscut?

ce am făcut pentru ceilalți?
ce am făcut pentru iertarea păcatelor?
blesteme, blestemele
cad peste noi cum grindina
peste verdele crud
dragostea - zero!
cu privirea ucidem
regimente de îngeri
în buzunare zornăie arginții trădării
îmbrățișăm doar pământul
pământul în care ne-ntoarcem
corigenți la capitolul viață

spre norocul nostru
materia se repetă
dar sufletul, sufletul?

RUGĂCIUNE PENTRU FRUNZELE MOARTE

în fața ochilor, frunzele roșii
frunzele galbene
chipuri însângerate, chipuri palide
plânsul copacilor pe umerii gliei
câmp de război
pe care doar cei puternici
au rămas în picioare
câmp de război
pe care vântul îl răscolește
de dorul foșnetului de dinainte
câmp de război
pe care ploaia cade
ca o rugăciune
pentru iertarea păcatelor

frunze cu pleoapele coborâte
păsări ucise înainte
de primul lor zbor
umbre pregătindu-se
de ultima călătorie
frunze care vor deveni
hrana altor frunze
frunze care vor arde
fără să-și locuiască mormântul
frunze purtate de râuri
spre marea frunzelor moarte

PASĂREA CU ARIPI DE NOAPTE

tu, acompaniind trupul
tăcere malignă
înghițitoare de vise
floare a rădăcinii abisale

pădure plină de spaime
fiară nemângâiată
zăpadă neagră
cenușă de necuvinte
oglină posedată de întuneric
poartă veșnic închisă
mim fără măruntaie
cetate peste mormântul iubirii
dar otrăvit al nimicului
insulă carnivoră
bezna bezmetică
fantasmagorie
tu, pasăre cu aripi de noapte
râvnind la cuibul inimii mele

FÂNTÂNA PENTRU ANIMALE

nu bea din fântâna mea
e doar pentru animale
îmi spuse cuvântul

dar, dragă cuvântule
cerul se oglindește în tine la fel
și pentru ele, și pentru mine
de ce, de ce să nu beau?
nu sunt și eu tot un animal?

sau îți este teamă cumva
că vei seca și îți voi fura
toate stelele?

(Din volumul în pregătire „Ceasornicarul fără mâini”)

Radu Adrian, *Pasăre măiastră*